

ORADEA-MARE (NAGYVÁRAD)
12 Maiu st. v.
24 Maiu st. n.

Ese in fie-care duminca.
Redacțiunea in
Közép-utca nr. 395.

Nr. 19.

ANUL XXI.
1885.

Prețul pe un an 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de an 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$
de an 2 fl. 70 cr.
Pentru România pe an 25 lei.

C. A. Rosetti.

A c u i e v i n a ?

u-mi diceai odată cumcă pân' la mörte
Dragostea ta tötă mie-mi vei păstrá;
M'ai uitat pe mine, le-ai uitat pe tóte,
Astfel merge lumea, nu e vina ta.

Tu-mi diceai odată: „Ah! al meu iubite,
Partea mea din ceruri ție ți-o voiu da!...“
Tóte sânt uitate, tóte sânt perdate,
Astfel este vécul, nu e vina ta.

Când vérsai, scii, lacrámi, și 'n genunchi la mine
Imi diceai: „o dragă, nu te voiu uitá!“
Me uitași indată, mort fui pentru tine;
Vremea șterge tóte, nu e vina ta.

Când te-aveam în brașe, buza ta cea dulce
Roua fericirii pe a mea lăsá;
Dar acum otravă și venin mi-aduce,
Astfel ți-este secul, nu e vina ta.

Aurul și Slava îți goní amorul
Și-ți védquí credința că în vént sburá,
Ți-ai închis și rana, îți peri și dorul,
Astfel ți-este secul, nu e vina ta.

Cinste și iubire, dragoste, credință,
Ieri jurai tu mie, aqi cui s'o 'ntéplá;
Nu cunosci iubire, nu simți pocăință,
Astfel ți-este secul, nu e vina ta.

Dar cu tötă insé multa-ți necredință,
Inima-mi tot bate ori când te-oiu vedé;
Ânger ești în ochi-mi, sfântă mult ființă,
Astfel e amorul, nu e vina mea!

1839.

C. A. Rosetti.

A m i n t i r e.

Eram în vérsta când amarurile vieții nu me cunosceau și nu le cunoseam. În vérsta pe care fericirea însoțită de o dulce naivitate și de o sfântă nevinovăție o întovărășesce. Eram în acea câmpie veselă a vieții prin care treceam, atât de mic în vérstă și atât de mare în nesciință. Me duceam din ea, me tot duceam, fără să sciu că merg și unde am să ajung.

O! cât ești de încântătoare — și câtă fericire nu planéză în calea ta, nebună și dulce copilărie! Și acum, tocmai acum, eu sciu să te prețuesc. Dăcă așa fi sciut atunci, că tu vei trece vre-odată — și încă așa de iute — nu te-aș fi lăsat să te duci, fără ca să-ți fi implut țiile cu jocuri și cu nebunii, mai multe și mai mari de cât acele ce le-am făcut.

Tu te-ai dus; și astăzi, perdată pentru totdeauna, imi disvéluiesci, în oceanul întunecoșilor nouri, amintiri scumpe cari străbătându-i sémén, ici colea, puncte senine. Te-ai dus, dar și plecată ești bună pentru mine: amarul mi-l indulcesci; ér dulcele mi-l faci mai dulce.

Remăe, remăe, macar amintirile tale cari să me mângăe neconțin; nu-i atât de mare fericirea; ca și când ai fi lângă mine, dar tot e-o fericire. Și cu cât

me mai îndepărtez de tine, cu atât amintirile-ți imi sânt mai aprópe.

Eram, ție, în dumneđeiesca vréstă — și mânat de dënşa — me jucam într'o vâlcea inverđită, plină de farmecile primăverii, aprópe de casa părintéscă, ce ér aședată pe un delișor; me jucam împreună cu mai mulți prietini de pruncie, pe cari astăzi, după o lungă despărțire, nu pot să-i întélesc fără a nu vérsa o lacrimă.

O! cât de frătesce nu împărtășam noi nebuniile vesele pe cari ni le dádea copilăria. Ea ne cunosea atunci, fără insé ca noi s'o cunósem; astăzi noi o cunósem, dar ea nu ne mai cunóse.

Osteniți și cu fruntea acoperită de sudóre, nu ne mai astémpéram; ei mai tare, tot mai tare, ne așțam la nebunii.

Prin mijlocul jocului — pe când éră mai frumos și mai cu haz — un bătrán, cu barba albă ca západa, cu sbércituri adánci ale vremii lăsate pe față și cu o privire dulce și 'nduioșată, scoborindu-se de pe delișor, s'a aședat, aprópe de noi, pe o pétră mare. De-acolo, bătránul, priviá cu mare dragoste la jocurile nóstre. Noi ne tot jucam — și el ne tot priviá.

Firesce, că ne-am uitat la el când a venit; dar, după acésta, n'am avut vreme să ne aruncám măcar o privire asupra lui... atât eram de ocupați! Intr'un târđu, unul din noi zăresce în ochii lui lacrimi, cari alunecând cu grabă, páreau că nu vor să fie véđute de nimeni. Atunci tovarășul nostru, stringédu-ne lângá el, ne-a șoptit astfel:

— Băeți, jocurile nóstre il supérá pe moș Toma; mai bine să mergem să ne jucám în alt loc!

— De unde scii cá-l supérá? — l'am întrebat cu toții incetișor.

— Priviți-l bine și-l veți vedé că plánge.

Și uitându-ne la bietul bătrán, cu toți am respuns: „Să mergem“.

Și fie-care luând, care pălăria, care surtucul, care minge; în sfirșit bagajele unei călătorii lungi — de câtí-va pași, ne pregătiam de ducá.

Bătránul, vedédu-ne astfel pregătiți, ne întrebá:

— Dar ce, dragii mei, v'ați săturat de joc?

Mai întei am tăcut cu toții: nu ne viniá să-i spunem pricina; dar, vedédu-l nerăbdător de respuns, unul din noi îi duse astfel:

— Nu, moșule, dar am véđut că nu-ți place jocul nostru.

— De unde scii că nu-mi place?

— Eu te-am véđut că plángi de supérare, — respunse acel care-i zărise lacrimile întéiaș-datá.

Fața mai tare i să îngálbiní, lacrimi mai multe începurá să-i curgá, cárja mai tare a-i tremurá în mână — și cu un glas slăbit, umil și sfânt, ne duse:

— Veniți, dragii mei; veniți lângá mine!

Și, după ce ne-am aședat cu toții împrejurul lui, ne vorbí astfel:

„Privind la jocurile vóstre, mi-ați amintit de jocurile mele de copil — și gândindu-me la acele fericiri ce le gustam atunci — și privind-me astăzi bătrán, slab, neputincios, sdrobot de suferințe și așa de aprópe de mormént, n'am putut, dragii mei, n'am putut să nu vérs lacrimi. Vai! încă nu scii cât fi de amar, când ești în nenorocire, să-ți aminte-ci de fericirile cari odatá le-ai avut și cari te-au părăsit pentru totdeauna. Dureri și párerii de réu nesfírșite ți se ingrámădesc în inimá — și amintirile dulci de altá dată îți măresc amarul sufletului. Și mereu te întrebi: de ce nu-s și astăzi, cum am fost atunci — și de ce fericirea ce m'a încungiurat nu face altá de cât să-mi mărescă ne-

norocirea de astăzi? Fericirea nu-i de cât solul care vestese sosirea nenorocirii.

„Și lacrimile care-mi curg atât de grele: sînt lacrimi crude vîrsate în aducerea aminte a unor vremuri blînde. Dar, voi, jucați-ve, jucați-ve mereu; să nu credeți că, ne jucîndu-ve, durerile mele se vor potoli; ele n'au léc, nici mîngîiere; și singur morméntul liniscesc inimile și adórme sufletele.

„Vouă, scumpilor mititei, v'am destăinuit taina unui suflet îmbétrănit de ani și de mîhniri. Vouă, numai vouă, inimi curate ca rațele dimineții; căci în voi rîutatea și ura nu ș-au vîrsat veninul lor îngrozitor. Cereșca bunătate și blînda nevinovăție sînt cununile cari acopăr fruntea vóstră, neatinsă încă de chinurile nendurătoare ale vieții.

„Și pôte că vre-odată, când veți părăsi dulcea vóstră copilărie, ve veți aminti de mine și veți dice: „Sérmanul bétrân, bine a grăit“.

Astfel ne vorbi bunul bétrân; ér noi, cu mare dragoste și cu multă băgare de samă l'am ascultat. Dar, după durerósele lui cuvinte, nu ne-a mai venit gust de jócă; ci ademeniți de înțeleptile lui sfaturi și de mîndrele lui povești am stat lîngă dînsul pînă în nóptea adîncă.

Atunci am aflat pentru întéia óră, că copilăria nu va zimbí vecinic dílelor nóstre; ci gârboviți de bétrănețá vom așteptá la ușa întunecosului mormént. În adévér dela moș Toma am aflat aceste . . . dar ce ne pásá nouă: copilăria nu primese și nici pôte să 'nțelegá nenorocirile ce-o așteptá. Ori cât de mult îi vei spune de ele, ea tot sburdalnică și nebună va fi. Drept să spun, ni erá milă de plînsul lui moș Toma, dar tot nu-l puteam înțelege: par că fie-care voiam să-i spunem: „da hai de te jócă cu noi“.

Astăzi îi înțeleg plînsul și-i simțesc durerea; ér amintirea lui vîrsá rađe fermecătoare în sufletul meu.

Și astăzi, în umilitul cimitir al bisericii din sat, o cruce piósă veghiează și însoțese somnul vecinic al unui muritor. Morméntul este sárac, precum a fost și vieța acelu care se odihnesce într'énsul. Când trec pe lîngá el, me cuprinde un fior de adîncá jale și fáră voie simțesc ochii umeđi — cá acolo se odihnesce în liniscea eternă — moș Toma.

B. V. Gheorghian.

Cîntece de primăvêră.

I.

Bine-ai venit, bine-ai venit,
Frumósă primăvêră,
Cu rađe vîi, cu dulci cîntări,
Cu-a florilor comórá!

Câmpii și munți și 'ntinsul ceriu
De nou reinviéză,
Și bietul suflet omenesc
De nou acum speréză.

Un glas voios aud șoptind
În pieptu-mi și pe-afară:
„Bine-ai venit, bine-ai venit,
Frumósă primăvêră!“

II.

„Vine primăvêra, vine! . . .“
Blîni vestese-un glas din ceriuri,
Și pămîntul ér se face
Scump tesaur de misteruri.

Pretutindenii e lumină,
Pretutindenii e vieță,
Și nimica nu mai geme
Sub poverile de ghiață.

Ca o inimă cernită
Fost-a firea pînă eri . . .
Ca un sîn plin de iubire
Ađi se lęgăná 'n plăceri.

III.

„Vine primăvêra, vine! . . .“
Prin vîzduh s'a auđit
Și de sub zăpada albă
Dulci ființe s'au ivit.

Ghiocei cu trupul gingaș,
Brebenei și toporași
Și voióse viorele
Deschid ochii drăgálași.

Ca o mamă tinerică
Lunca veselă zimbesce,
Ș-un covor de érbă verde
Copilașilor gâtesce.

IV.

Cîntă, cîntă pásérica
Sus pe ramura 'negrită,
Căci de-a primăverei rađa
Simte-și ínima 'ncăldită.

Mîndre visuri de iubire
Ea de nou acum scornesce,
Și cîntarea-i tot mai tare,
Tot mai dulce isvoresce.

Și cum cîntă, ca prin farmec
Tóte 'n giuru-i se tređesc . . .
Muguri frageđi dintr'odată
Ramura împodobesc.

V.

Ce ved, ce ved! . . . Un nou omét
Căđut-a astă nópte,
Dar totuș nu-i, căci peste tot
S'aud voióse șópte.

Să fie óre vre un vis,
Ce-ades ne amăgesce
Și 'n sînul blîndeii primăveri
De ierni ne amintesce? . . .

Nu-i vis, nu-i vis, căci ét'acum
Acie-o bóre lină . . .
Parfumuri scumpe ne trimit
Cireșii din grădină.

VI.

Vino mândră, vino dragă,
 Colo 'n codrul inverdit,
 Vin', căci timpul de iubire
 Țr în lume a sosit.

Moi covore blânda fire
 Pentru noi pe jos a 'ntins,
 Și 'ntr'un cort mareș și vesel
 Vechii arbori a cuprins.

Pe cărarea tănuită
 Noi incet ne-om depărtă,
 Măndre rațe furișate
 Fruntea-ți vor încoronă!

A. Bârsean.

Pipëruș vitezul.

— Poveste din popor. —

Că de mult de mult, dară tare de mult, după cum se povestesc, ci că trăia 'ntr'un sat o babă — bună oră ca și 'n sat la noi baba Arutónă a lui Scărțăilă colé din capul satului.

Dară baba aceea ci că de bătrână eră bătrână, da slabă, da sbércită și urită — să ve fie cu ertare — apoi cârligată de spinare ca un delejanț, d'apoi sfătósă și ciudósă scii . . . ca tóte babele.

D'apoi și ce auđiai din gura babii Saftă — că veđi bine . . . așa eră numele babii nóstre din poveste — ci că nu mai auđiai din gura ori și cui, că doră gândiai că-i de când îi lumea, atâtea mai sciea ea să-ți povestescă; până și . . . din vremurile lui Alesandru și Pori împérat, că cum s'au bătut ei la olaltă, apoi cum s'au bătut cu furnicele, și mai sciu eu câte pățanii tóte, care nu le mai auđiai din gura altui creștin.

Dară să nu cumva gândiți, că póte baba Safta trăia numa ea singură 'n lume!? Căđi . . . doră avea și ea o próptă la a ei bătrâneță — trup din trupul ei și sânge din sângele ei — avea cum đic și ea un fecioraș mititel la stătură, da isteț la făptură și-apoi vitez cât șapte! Apoi și avea el cu-i sēmēnă, căđi . . . doră moș Cărnilă șolomonariul îi fusese tată! Și-apoi câte nu se mai povestia și despre el!? Că cum — ferescă Dđeu — portă vremurile grele, că cum călăria pe bălauri de cei cu șapte capuri și câte tóte . . .

D'apoi să dăm bună pace la cei morți să se hoinescă 'ntr'a lor lege, că đeu la un capêt de vreme cu toți om mere și noi acolo — destul că baba nóstră din poveste, ori cum îi mai đicem baba Saftă, din 12 feciori ca brađi — ce-i dăduse Dđeu — mai remase, după — fie ertat moș Cărnila — numai cu unul la a ei neputință — că bagsemă in legea babii Saftă i-o fost mai dragi lui Dđeu, decât ei — așa-i dragii mei, a mai remas numai cu unul, cu cel mai mic și mai voinic cu . . . Petruț ori cum îi mai điceau . . . „Pipëruș vitezul“ căđi . . . de-a puterea fi eră mai numai cât un grăunte de piper!

Ș-apoi ce eră el mic, da ce eră și voinic! Că doră feciorul tată-s-o eră el — și-apoi in đisa celuia „aștia nu cade departe de trupină“ — și dēnsul nu odată se măsurase cu smei și cu bălauri.

Pētruț, feciorul babii Saftă, ori cum il mai poreclia „Pipëruș vitezul“ pe đi ce mergea, de crescut nu crescea, dară din ce 'mbătrâniă, tot mai vitez se făcea; că puțini voinici de sama lui erau, ori doră nici nu aflai, ca să fi îndrăznit a se prinde cu el, căđi . . .

doră nu eră el fie cine, fără 'n colé fecior de babă să-racă 'n legea celuia . . .

Dară când îi odată — când nici nu gândiai — ce-i plesni lui Pipëruș p'in minte, ce nu-i plesni, destul că-și puse caru-'n petri să se 'n sóre, că veđi . . . bine îi venise ori și cum și lui vremea; și-apoi nu eră nici el numai de ađi de eri, fără đeu . . . de multe đile, șeptēmăni, ba și de ani.

Ei și de când cu așa gânduri iș spârgea Pipëruș capul, nu mai avea stare in potopul lumii, de gândiai că nu alta . . . fără scii . . . baba Aritónă i-o luat din urmă.

Intr'o bună diminēță numai ce-și spuse și mumăsa gândul seu, și-apoi îi mai đise: Ca să facă ce-o face și să-i caute și de rēndul de-a merinđii, că peste trii đile el plecă 'n lumea largă . . . In dar mumă sa plângea, in dar se dăoliă, că acú la bătrânețe o lasă singurea ca cucul, și de-a puterea fi c'un picior in grópă, că de geaba . . . nime nu-l putea opri, nime nu-i putea sta 'n cale, că veđi . . . iș puse gândul 'ntr'o urechiă și pace . . . din suca lui nu-l putea nime scóte.

Vrēnd, nevrēnd mumă sa, cât plângēnd, cât vaerāndu-se n'avú 'ncotro . . . slabă cum eră s'apucă de-a lucrului. Îi cōpse-o turtă 'n vatra focului, i-o unse bine cu ai, și-apoi invēlindu-o 'ntr'o merinđeță mai albă ca lebedă, i o chiti bine 'n straiță cu de alte câte mai avea la casă și-i dase mâna.

Apoi îi mai cārpi și cele străiute de pe el, că ori și cum mergea 'n peđite, și-apoi tocmai acolo nu putea merge omul fie cum, că veđi . . . lumea-i cu ochi in đisa celuia, și-apoi să te ferescă bunul Dđeu și de ochii ómenilor!

Veđi . . . bine! cum ve spui, după ce baba Saftă gătă feciorul de drum, după cum mai bine sciea ea, apoi după ce îi mai dete poveță scii . . . ca ori și care mamă ingrigiată, când îi plecă fecioru-'n peđite; il mai peria, și-i mai întorse, il mai invēti de trii ori p'angă cea mēsă; îi mai stinse și vr'c doi cărbuni in apă neincepuță, și-i puse 'n cale pe unde avea să trecă, și-apoi plecă Pipëruș de-a casă și se duse cât se duse, multă lume 'mpērăție, ca Dđeu să ne ție, ca cuvēntul din poveste Christos intre noi sosesc, cu bun dar ne dăruesc.

Și cum mergea „Pipëruș“ așa, și cum se uită el și la drēpta și la stānga drumului, că ce să și facă alta, când de singur mergea numa el, și-apoi mai ales, că đeu îi se urise și lui de atāta amar de cale, câtă mai făcuse!

Și numai ce veđu la o margine de drum, un corb stānd intr'un picior, și ce sta, da ce țipă și se vaeră, ca din gura șerpelui, de nu alta fără de mai mare-ți eră milă de dēnsul, când il auđiai.

Și cum trecea Pipëruș p'angă corb, mai că eră să nu-l bage in samă, dară corbul il rugă cu amar: „Ca să-ș facă milă și pomană și să-l lege la piciorul care-l dóre, că đeu de bun folos i-o fi in calea 'n care o apucatu-o!“

Pipëruș vitezul și așa din fire om milos, se indioșă de vorbele corbului, se aședă jos pe erbă, scóse din cea straiță o cārpă, o udă cu câtă apă și legă cu dēnsa piciorul corbului, și-apoi iș păzi drumul mai de parte.

De aici Pipëruș se duse cât se mai duse, și trecu un deal și-o vale și erăș un șes, și când îi colé pe la un capêt de vreme, numai ce se tređi 'ntr'un oraș mare și frumos ca acela, ca și care nici nu mai veđuse el până atunci.

Și cum sta el acolo, și cum se uită cu gura căscată, atāta potop de omēt, ce mai vedea umblānd pe cele ulițe și cari din ce in ce se tot indesau; numai

doră pricepù el, că — ferescă Ddeu — lucru bun nu s'o 'ntemplat în oraşul acesta. Apoi numai nu se putù el răbdă, fără întrebă pe-o babă ce trecea p'angă dên-sul, că ce minune s'o întemplat în oraş, de tôte babele-s cu ochii roşi ca racul de atâta plânset!?

— Ascultă fêtu-meu! — îi dîse baba: Impêratul din oraşul nost, impêrat roş, cum-i mai dîc, a avut trei fete ca trei trandafiri, apoi nu erau mai mândre şi mai frumoşe, fără de-ş puneau nume 'n lume şi pe pămënt. Şi veđi . . . fêtu-meu, ca să nu-i le fure cineva, nu mai sciea el cum să le ţie, fără le inchise în turnul cela colo . . . pe de lături cu zăbrele. Ş-apoi veđi . . . potca 'n drum! Bine-o dîs cine-o dîs: Că nu scie omul pe ce esă din casă. Ađi diminetă, când se omnişă de diuă, eşind şi ele fetele impêratului în cea grădinuţă cu flori, ca să se mai resufle şi ele scii . . . ca tótă lumea, căđi . . . doră destul şed ele inchise cât îi diulica. Să veđi minune! De unde nu eră nici un nor pe cătu-i latul ceriului . . . numai ce se rădică o vreme grea, şi încat te-ai întorce inapoi şi ia fete, decă ai de unde! Un nor se slobođi 'n grădinuţă, le rădică pe câte-şi trele mai întei 'n slava ceriului, ş-apoi apucă cu ele, ni! 'ntra colo . . . cătră rêsăritul sôrelui. Ş-apoi să-ţi mai spun dragul mójei, — mai adause baba, — că ved că eşti fecior între feciori, cu inimă de voinic! Impêratul mării a lăsat să se buciune 'n lume şi 'n ţeră: că cine s'a află voinic să-i aducă fetele acasă teafere, aşă cum le-a lăsat dragul Ddeu; pe una pe care ş-o alege dintre trei i-o da-o de nevastă şi cu dênşa ca zestre jumătate impêrăţia sa.

Cum auđi Pipêruş aşă vorbe din rostul babii, pare că vedea cum-i cresce inima de bucurie şi doră nici nu mulţami babii de cele spuse, fără o şi apucă la talpă în partea aceea, încotro îi arêtase baba c'a apucat norul cu smei, ce furase pe fetele impêratului.

Merse Pipêruş, merse . . . de iritul lumii . . . fără de-a da de vr'o casă, de cum de vr'un sat. Cându-i colé 'ntr'o bună diminetă, aşă cam când eră sôrele de-o suliţă de după deal, numai ce vede din departe o casă mare, da frumoşă, da scilpicioşă de nu altă, fără de-ţi intunecă lumina ochilor. Şi din ce o vedea, tot mai tare siliă, ca să ajungă la dênşa, că bine sciea el, că numai acolo trebuie să şedă smei ce furase fetele impêratului.

Şi cum mergea el, şi cum se apropiă de casă, vedea el, că bagsmă nu-s gazdele acasă, că doră uşile erau incuete. Făcù ce făcù şi cu mare greu deschise o uşă, se băgă 'n lontru, căută 'n tôte părţile şi ghi-cit-am veđi . . . noi, că . . . acasă nu eră nime!

Intr'un târziu, după ce se săturase şi el de atâta căutat, se aşedă lângă o mész, scóse ce mai avea de-a rëndul gurii din straiţă, şi se puse a se ospetă.

Nici nu apucase să gate bine cu ospetul, şi de unde nici nu gândiă, căđi . . . eră singur singurel ca cucu — se tređi că intră 'n casă un bălaur de om ca acela, da innalt, da spătos, de pe Pipêruşul nost il putea inghiţi 'ntr'una, fără frică, că s'o 'necă cu el!

Ş-apoi cum mi-ţi intră 'n casă, mi-l şi apucă pe Pipêruş la trei parale, că cum a îndrăznit nechiemat a intră în lăcaşul lui!? Dară şi Pipêruş voinic între voinici, mărunt la statură, dară cu inimă mare, nu se pré 'nfrică, căđi . . . doră asta o aşteptase şi el. Când nici nu visă smeul, că veđi . . . smeul eră poznaşul acel de om ce 'ntrase 'n casă — Pipêruş se 'nhătase de el şi ce făcù ce nu făcù, mi-l trânti la pămënt şi mi-i tăiă capul, cu paloşul ce-l avea la dênsul!

Nu-ş isprăvise bine treba cu cel d'intei smeul, şi şi pică peste dênsul un al doilea frate, dară şi acesta n'ajunse să vedă sinţitul sôrelui, o păţi cu Pipêruş ca şi cel dinteu frate. Ostenit bietul feciorul nost, de a-

tâta zólă, câtă mai puse cu cei doi smei, eşise şi el afară să se mai resufle.

Dară nu se 'ndelungă mult şi ecă pică ş-al treilea smeul — frate cu cei doi de mi 'naintă — abiă resufând c'o falcă 'n cer şi cu una 'mpămënt, şi nici nu întrebă pe Pipêruş de sănătate, că cin-i şi ce caută pe acolo!? Fără mi se incintară la trântă şi mi se căzniră şi mi se venzoliră unul pe altul, de amendoi erau pe-aici să cadă de osteniţi la pămënt, când numai ce auđiră pe de-asupra lor un corb croncânind. Smeul cum mi-l şi auđi, rogă pe corb, ca numai o picătură de apă să-i aducă şi să i-o picure pe limbă să-ş mai capete puterile, că o sêptemână 'ntrégă l'o hrăni cu carne, şi l'o adăpă cu sânge de om! Dară şi Pipêruş se rogă de corb, ca să-i aducă apă şi să-i stim-pere setea, că nu o sêptemână, fără un an şi mai bine l'o ţine numai cu carne de zneu pe el şi nêmul-rile lui.

Cum auđi corbul glasul lui Pipêruş — că doră eră corbul pe care il lecuisse — nu aşteptă să-l róge a doua ôră, fără se răpeđi la cel isvor din apropiere, trase o duşcă bună de apă, i-o duse iute lui Pipêruş şi încat ai numeră unul . . . smeul eră aşternut la pămënt cu capul tăiat.

Neincăpându-ş Pipêruş în piele de bucurie c'a scăpat cu ajutorul lui Ddeu de dihaniele de smei, se puse a căută după cele trei fete de impêrat, că încă nu dăduse cu ochii de ele.

Şi din asta . . . ceea . . . căutând în tôte părţile, la o urnă de vreme, le află inchise pe câte-şi trele în trei chiliute în partea de cătră mędă-nôpte a curţilor smeilor. Scoţându-le de acolo, nu scieau ele, că cum să mulţamescă lui Ddeu şi lui Pipêruş, că le-a mai scos odată la lumina sôrelui!

Mult nu întârziară pe aici, fără luând Pipêruş cu sine scumpiele şi bogătăţile smeilor şi pe cele trei fete de impêrat, încă în diua aceea plecară cătră casă. Diua nôptea mergeau cu toţi, fără a se osteni şi nu peste mult ajunse la curţile impêratului roşu.

Când vedu impêratul roşu pe Pipêruş aducându-i fetele, nu vrea să-ş credă ochilor şi-l portă ca pe pâlmi şi în scurtă vreme îi dădù — după cum făgăduise — pe fata cea mai mică de nevastă, căđi . . . aceea ş-o alesese, şi cu dênşa ca zestre jumătate impêrăţia.

Eră Pipêruş iş aduse şi pe mumă-sa aici şi trăiră încă multe đile la olaltă în pace şi în mare imbelşugare, şi mai avuse şi trei feciori toţi vitézi ca şi Pipêruş.

Incălecai pe-o custură rea şi vi-o spusei aşă!

I. Dologa.

Pe albumul unei dómne.

Mă fi poet nu se invetă,
Cu toţi avem âst dar slăvit,
Dar decă nu ni-l dăm pe faţă
E că prilejul ne-a lipsit.

Eu n'am scris versuri nici odaltă
Şi decă me incerc acum,
E că prilejul mi s'arată,
E că mi-ai dat acest album.

Carol Scrob.

F a b r i c a n t u l d e f e r.

(„LE MAÎTRE DE FORGES“)

— Piesă în 4 acte și 5 tablouri de *Georges Ohnet*. —

(Incheiere.)

TABLOUL II.

(O respirație în pădure. — Pe planul IV-a la mijloc un buchet de arbori, (o pădurice); între acest buchet și culisă un mărăcin. — Pe planul I-ii la stânga, o stâncă plană acoperită cu mușchi de verdetă. — Pe stâncă, o cutie cu 2 pistole.)

Scena I.

DUCELE, MOULINET, apoi PONTAC și DOCTORUL.

MOULINET (*șede pe stâncă, vâetându-se.*) Ah! Dăule! Dumnețele!

DUCELE. Ah! etă Pontac și doctorul.

MOULINET (*cu grige.*) Doctorul! deja?

PONTAC. (*presentând pe doctorul.*) Dl doctor Servan! (*Urcă cu doctorul spre fund, după salutări*)

MOULINET (*ducelui.*) Să vedem dle duce, n'ar fi un mijloc de a ajunge la o soluțiune înțeleptă? Tremur din tot corpul! Am petrecut totă noptea cetind descripțiunile înflorătore a ranelor cauzate prin arme de foc... Și ve declar că, v'am însoțit până aci, numai cu speranța de a obține, că nu veți duce lucrurile peste măsură...

DUCELE. Ai uitat ce mi-a ăis fiica dtale, plecând?

MOULINET. Că speră, ca s'o resbuni? Fiica mea este o neună... periculă... că te-a escitat la violiță... Trebuie să te indupleci staturilor... Totul se pôte arangia fôrte bine... Desunire între doue amice... certy fără importanță între doue verișore... Se vor sărută, și totul va fi terminat! Dar, un duel, un scandal, o ruptură! Nu ve gândiți la urmări?

DUCELE (*suridend.*) Sărmane dle Moulinet! Uite, vorbesce de asta dlui Pontac!

MOULINET (*lui Pontac, care s'a coborât.*) Fără 'ndoielă! Totdeuna astfel de afaceri ajung la o împăcare. Asta e fôrte ușor... Se va face un mic proces verbal. Dna Derblay își va retrage aceea ce a ăis... Fiica mea, aceea ce a respuns... Dta ginere, iți vei retrage provocarea... Și fie-care retrăgându-și câte ceva... nu mai rămâne...

DUCELE (*cu recelă.*) Decât să ne retragem și noi.

MOULINET. Ceea ce s'ar puté face fôrte ușor.

PONTAC. Nu, când e vorba de ómeni ca dl Derblay și dl de Bligny... Crede-me pe mine, dle Moulinet, impune tăcere inimei dtale!

DUCELE (*glumet.*) Înăbușește-ți plângerile de candidat alarmat!

MOULINET (*fôrte mișcat.*) Eh! dle, într'adevăr așa e! Eu n'am înaintea ochilor, decât ținta umanității... Sânt un om brav, eu, de felul meu. Dar, am remușcări, m'acus de a fi pricina la aceea ce s'a 'ntemplat, și sânt turburat gândindu-me, că doi dintre semenii mei, au să se gătuască aci, numai decât... Aide, duce, aide amical meu, scumpul meu copil, fii înțelept, fă asta pentru mine! (*cu duioșie.*) Și ț-o promis că nu vei face-o unui ingrat. Aide, dle Pontac?

PONTAC. E cu neputință dle Moulinet. Tăcere, etă acești domni.

MOULINET (*gemend.*) Ah! dómne! dómne!

Scena II.

Aceeiași. FILIP, OCTAV, BARONUL și DOCTORUL.

(*Filip și ducele schimbă o salutare, și stau separați de*

lățimea scenii. Baronul, Octav, Pontac și Moulinet se adună în mijloc și trag armele la sorți.)

OCTAV (*venind la Filip.*) Filip, ascultă-me bine... Ești un om fôrte brav... Ți se pôte incredința ori ce... Ducele este un trăgător de temut. Baronul și eu pentru a 'nlesni de o potrivă șansa, am cerut, să nu i se lase timp a calculă distanța... Ve veți plasă spate în spate... veți plecá fie-care cătră locul vosteru, și în momentul când se va da semnalul, ve veți întorče... Te rog, nici generositate, nici întârziare...

FILIP. Fii liniscit. Veți, mâna nu-mi tremură.

(*Martorii fac pregătirile de duel. Ei aședă pe Filip și pe duce spate în spate, cu pistolele în mână.*)

BARONUL. Aședati-ve, dlor...

(*Ducele și Filip își iau locul, după ce și-a ridicat amendoi gulerul dela redingotă, ca să nu li se vedă gulerul alb.*)

PONTAC. Sânteti gala?

FILIP și DUCELE. Da.

Scena III.

Aceeiași, CLARA.

(*Clara apare prin stânga în dosul buchetului de arbori.*)

CLARA. Etă-i!

BARONUL. Trageți!

(*Ducele și Filip se 'ntorc, ducele descarcă pistolul pe dată. Clara s'a aruncat înaintea lui Filip, se clătină și cade.*)

CLARA. Ah!

TOTI (*cu spaimă.*) Ah! (*alergă la ea.*)

FILIP. Dăule mare!

(*Ia pe Clara în brațe și o pune pe stâncă cu capul pe umărul lui.*)

CLARA. Mor pentru tine Filip, te iubesc! (*leşină.*)

BARONUL (*cătră ducele, care rămâne tremurând și palid.*) Plecă, duce! După asemenea nenorocire, ori-ce întâlnire e imposibilă.

DUCELE. Nu, mai 'nainte să sciu decă trăiesce...

FILIP (*doctorului.*) E grav?

DOCTORUL. Nu.

BARONUL (*ducelui.*) Nici un pericol. Plecă!

(*Ducele ese cu Pontac și Moulinet prin planul I-ii la dreapta.*)

Scena IV.

FILIP, CLARA pe stâncă, BARONUL, OCTAV și DOCTORUL sânt în planul II-ea.

CLARA (*revenindu-și la sine puțin câte puțin. Ea vede pe Filip în genunchi, își pune mâinile în peginul gâtului lui Filip, apoi, amorțită duce.*) Sânt mórta. nu-i așa, iubitul meu, mórta pentru tine? Tu-mi zimbesci, sânt în brațele tale... Ah! cât e de dulce mórtea! (*Ea începe a-ș veni în simțiri.*)... eu sufer, trăiesc! (*privesce pe Filip cu mâhnire.*) Un singur cuvânt! Răspunde-mi! Me iubesci tu?

FILIP (*cu pasiune.*) Te ador!

CLARA (*cădend în brațele lui.*) Ah! Cât voiu fi de fericită!

Fine

I. C. Lugoșian.

Vindecarea difteriei.

In nr. 69 al lui „Magyar Polgár“ din anul curent, primăria opidană din Roșia-montană a Abrudului, publică o notiță despre modul de vindecarea sigură a morbului difteritic.

Modul acesta de vindecare este invențiunea unui medic român, a dlui Simion Caian. Și de ore-ce nu am observat, că foile române să fi luat notiță despre acest comunicat, imi iau voia cu permisiunea mult on. dvostre dle redactor a ve rugă să-l publicați in traducere după cum urmază :

Medicament sigur in contra difteritisului.

In contra bólei difteritice, acel morb teribil, care de mai mulți ani bântue patria noastră, răpind din sínul nostru sute și mii de jertfe mai cu semă din șirul fragedelor ființe, necruțând nici persónele mai inaintate in etate, — până acum nu s'a aflat medicamentul sigur și înțelepții lumii au stat impetriți inaintea acestui inimic teribil, pentru că nu l'au știut curmă, de și este cunoscut, că s'au încercat toate mijlocele, prin care s'a cređut a se puté sufocă; deci dar pe această cale au avut privilegiu de a-și măsurá puterile științifice.

Acest morb s'a ivit in opidul Roșia inainte de această 12 ani. De atunci încóce și-au secerat victimele sale — de și in măsurá mai mică — mai in toți anii. In anul 1881 a pășit cu o violență mare astfel, încat familii întregi și-au pierdut toți băeții spre marea durere a părinților și spre dauna nereparabilă a patriei și a omenimii.

Bravul nostru medic montan: Spectabilul domn Simion Caian, a dat de atâte ori probele cele mai invederate ale priceperii și străduinții sale neclintite, pentru a ajută omenimii și pentru a stépi și sufocă bólele cele multe ce s'au ivit și se ivesc in acest ținut muntos, și in cele mai multe casuri a indeplinit vindecările cele mai norocóse; dar față cu morbul difteritic se părea, că stă și el fără a-și sci ajută, de și intru alte casuri la mulți a mântuit vieța.

Și pe lângă toate aceste nu a desperat, pentru că avénd fără de suflet împreună cu o sirguință nemărginită in scrutarile sale pe terenul științelor medicale, i-a succes a invinge și această pedecă, pentru că ani îndelungați a perseverat a-și pune științele sale la probă și nu a încetat până ce a aflat modul sigur și mijlocul potrivit intru vindecarea sigură a difteritisului.

La finea anului trecut, morbul difteritic ér a fost început să graseze in comuna Roșia și giur. Dlui Sim. Caian i-a succes cu medicamentul întrebuințat de el a vindecá peste 60 persóne, ba chiar și băeți din fașe a mântuit din gura morții, deci dar medicamentul întrebuințat de el este a se privi ca cel mai probat, pentru că nici un morbos nu a sucumbat sub cura lui sigură.

Acest rezultat, acest mijloc pentru vindecarea sigură a difteritisului este un neprețuit acuisit in societatea omenescă și póte deobligă și pe cele mai mari capacități medicale.

Sre adevierirea acelor arétate póte servi de dovadă suma testimoniilor emanate atât dela autoritatea politică cercuală, cât și dela primăriile comunelor din apropierea Roșiei și dela farmaciții esperti in lucruri de atari, cari s'au subșternut regimului spre aprețiere.

Tragem dar atențiunea publicului in cas de lipsă asupra acestei invențiuni de mare preț și indrumăm pe cei cuprinși de acest morb infricoșat a se adresá la dl

Simion Caian sub-medic montan in Roșia-montană (Ves-patak) de lângă Abrud.

Amos Popescu, m. p.
notar.

Ebergényi Soma
primar.

Totodată aduc la cunoscința publică, că dl Simion Caian are in lucrare un tractat întreg despre natura morbului difteritic, precum și despre modul și mijlocul lui de vindecare sigură.

Ruconian.

Doine și hore populare.

Din giurul Năséudului.

XXIII.

Șă știu, bade, că-i vini.
Drumul și l'aș șindilí
Cu șindile de méticasă,
Până la voi bade-acasă,
Cu șindile de bumbac,
Până la voi bade 'n prag.

XXIV.

Frunță verde răchița,
Jalnică-i inima mea,
C'am iubit un puiu de om,
Ce-l visez nóptea prin somn :
Că la pěr e gălbior,
Și la față rumeior ;
Pe d'asupra ochiului,
Scrisă-i péna corbului
Cu condeil Domnului,
D'asupra de gurișoră
Are mândră mustecióră.

XXV.

Cărăușă p'angă șurá
Vine badea me 'ncunjurá,
Bade nu me 'ncunjurá,
Că nu mi-e Dumnia ta;
Când mi-ar fi de Dumnia ta,
Altmintrelea m'aș purtá:
Tot albă — ca lebédá,
De ț-aș rumpe inima,
Și ție și mamă-ta.

Culese de

Iuliu Bugnariu.

Cartea amorului.

— Culese și puse in ordine de I. S. Spartali. —

Amorul are un farmec, care nu e de cât al lui ; adevă să nu aibă de cât un singur lucru să-și spună și să-l spună (in totdeuna) fără să isprăvescă nici să se ostenescă, și chiar fără să supere pe alții, când are elocința care îi este proprie. *La Harpe.*

Amorului îi place din natura sa atât de mult se-cretul și misterul, in cât putem dice că tot ce nu e nici secret nici misterios nu e amor. *Mlle-moiselle de Scudéry.*

Amorul atât de bine are consciința puținei sale durate, in cât ori cine simte o dorință fără margini de a se întrebá : „Me iubesci ? O să me iubesci totdeuna ?“ *H. de Balzac.*

C. A. Rosetti.

(1816—1885.)

Drept ilustrațiune de serbători, pagina de frunte a foii noastre infățișează acuma un nou portret al lui C. A. Rosetti.

Am mai publicat unul, înainte cu două-deci de ani, în primul an de aparițiune al foii noastre; dar la mărtea lui ne credem datori a-i aduce de nou acest tribut al stimei, căci densusul a fost unul dintre cei mai mari fii ai națiunii române.

Țicând aceste, ținem să protestăm din capul locului contra scriitorii străini și pôte chiar și români, cari vor să-l facă cu ori ce preț grec, albanes, bulgar etc. Familia Rosetti e una dintre cele mai vechi familii boeresci din România și vestitul mare român Radu Rosetti eră unchiu dulce al lui C. A. Rosetti.

Tocmai și din cauza acesta, usăm de privilegiu spre a întregi și corectă biografia lui publicată atunci, atât în partea anterioară, cât și 'n ceea privitoare la activitatea-i în aceste două decenii din urmă. Facem acesta pe temeiul unor date prospete și nepublicate încă nicăiri, pe cari ni le-a comunicat o mână amică, ce avea legături Țilnice cū bărbatul de a cărui biografie ne ocupăm.

C. A. Rosetti s'a născut în Bucuresci la 2/14 junie 1816, dintr'o familie boerescă română, veche și forte bogată, având casa proprie în Mântuleșa și o mare moșie lângă Bucuresci, în valoare de 300—500 mii lei. La 1833 el intră în armată, unde remase trei ani; la 1837 fu numit polițai în Pitești, de acolo fu mutat ca procuror la tribunalul civil din Bucuresci, servind până la 1843, când se duse Paris.

În timpul acesta densusul începă să se ocupe și de literatură. Primele sale lucrări au fost niște traduceri din Byron, Voltaire, Lamartine și Beranger; a scris și poesii originale, cari tôte s'au publicat la 1843 supt titlul: „Cesuri de mulțămire“.

La 1847, încă în străinătate, s'a însurat, luându-și de soție pe dra Maria Grant, o englesă de cultură nalta, femeie de model, care a devinit geniul bun al bărbatului seu. Cununia s'a celebrat înteu la Plymouth în Anglia după ritul evangelic-anglican; de acolo soții au vmit la Viena, unde în 15 septembrie acelaș an s'au cununat în capela română după ritul ortodox român, de un archimandrit român din Bucovina. Ca nași au funcționat Alesandru și Ștefan Goleșcu. Actul de cununie e înregistrat la acea capelă în limba germană; în el se Țice: „Herr Constantin Alexander Rosetti, gebürtig in Bukarest in Walachei, bojar . . .“ etc.

Căsătoria acesta provocă mare indignațiune în cercurile aristocrate din Bucuresci, care se agită și mai mult prin faptul, că Rosetti fondă o librărie și o tipografie și astfel se făcū negustor.

Dar sosi anul 1848 și acesta dete altă direcțiune multora, chiar și vieții lui Rosetti. Atunci el intră pe terenul politic și remase pe acela până la mărtea sa. El făcū parte din conducătorii revoluțiunii, fundă și un Țiar „Pruncul Român“; dar revoluțiunea neizbutind, densusul dimpreună cu Ion Brătian fu arestat și transportat în Bosnia. Atunci juna sa femeie, inspirată de cel mai înalt devotament, își vëndū bijuteriile și tra-

vestită în haine de țerancă, ținând în brațe copilă-i d'un an, luptând cu viscoalele unei erni infricoșate, dar desconsiderând ori ce pericole, porni să-și afle soțul. Ea izbuti, ceriul i dete ajutor să-l mântuească și se refugiară la Paris.

Acolo Rosetti, dimpreună cu ceialaltii emigranții, se ocupă numai de viitorul țerii sale, scrise o mulțime de articoli prin Țiarele franceze, fondă Țiarele: România viitoare, Republica română, Stéua Dunării etc. La 1850 publică un „Apel la tôte partidele“, la 1852 dete la lumină „Catechismul țeranului“. În timpul acesta densusul a cheltuit o mare parte din averea moștenită, pentru a puté încheia relațiuni intime cu Țiaristica franceză, italiană și englesă spre a apără unirea Moldo-Valachiei și pentru a puté face cunoscințe mai de aproape cu cei mai distinși bărbați de stat și publiciști franceși.

Tratatul din Paris la 1853 deschise esilațiilor români fruntarii țerii lor. Rentors în patrie, Rosetti fu ales deputat în divanul ad hoc al Munteniei, în care ară un rol de frunte. Nu peste mult apoi fondă Țiarul „Românul“, prin care se desvoltă activitatea lui cea mai imasantă.

De-aici încolo până la mărtea sa, el ca Țiarist, deputat, senator seu ministru a luat totdeuna parte activă la conducerea destinelor țerii sale. El a fost unul dintre propagatorii unirii principatelor Moldova și Muntenia, a avut un rol de frunte în detronarea lui Cuza care nu eră la înălțimea misiunii sale și în resbelul cu turcii a stărui ca armata română să trecă Dunărea.

Patriotismul lui eră atât de 'nflăcărat, încat la 1877 ș-a chiebat fiii acasă dela Paris și — ne scrie prietenul nostru — eram de față când a Țis cătră Vintilă și Horia: „Dragii tatii, trebuie să luați arma, ca impreună cu dorobanțul opincar să apărați marea moșie românescă!“ Horia s'a înrolat la călărași, er Vintilă la batalionul II de vânători, cel mai espus și cel mai brav în lupta dela Opanez. Vintilă ca vânător a luat parte cu batalionul din care făcea parte la tôte atacurile dela Plevna.

La trecerea armatei române peste Dunăre, unde alergaseră părinții și rudele din tătă țera, spre a-și mai vedé odată copiii soldați, Rosetti și dna Rosetti încă erau amestecați printre compania în care eră Vintilă, ținându-și de după cap copilul și imbrătoșând și sărutând pe soții lui de arme, soldații țerani români, împărțindu-le bani, schimburi, tutun etc. și trătându-i întocmai ca și pe fiul lor . . .

În anul din urmă Rosetti începă a bolii și mărtea i stinse vieța la 8/20 aprile an. c. Dar memoria lui va fi vecinică în istoria țerii sale.

I. V.

Serisori din Iași.

(1 mai. — Ruinele grădinei Domnesci. — Doue artiste gingașe. — „Mărtea civilă“. — Un socialist apelând la . . . poliție.)

Nu numai românii și creștinii obișnuiesc a prăznu-i prima Ți a lunii maiu, istoria ne spune că chiar și străbunii romani se veseliau și se hrăniau cu imbelșugare în acesta Ți, care e ore-cum pörta de intrare în sezonul dulce al verei.

„Armiadinul“ a fost și în Țst ast serbătorit în orașul nostru, cu tătă posomorirea ceriului aproape pe jumătate încărcat cu nouri. Locul obișnuit pentru astfel de petrecere e grădina dela Socola, numită și astăȚi încă „grădina Domnescă“ pentru că ea fu sădită . . . nu

podobită, de Mihaiu Sturdza, care-și avea acolo reședința de veră.

Din totă frumuseța însă, ce odinioară va fi avut, ați nu se mai ved de cât un vechiu rezervoriu de ape, zidit in lespezi uriașe, un habuz (basen) de marmoră, câteva fântâni artesiane, părăsite de apă, și mai multe statui egiptene și reliefuri in ruină. Curțile domnesci sânt prefăcute in locanță și crișmă; o insulă mică construită espres, și in care se dice că repausatul vodă obicinuiă a-și inghiți zacusca, nu mai e pășită de cât de . . . brösce și șopêrle, de ôre-ce nu e posibil ca picior de om să trecă peste lacul ce o inconjură.

Lumea adunată înteu mai din est an fu destul de considerabilă; tarafurile de lăutari nu lipsiră; mari și mici dela ex-miniștri până la brânzari, nu se sfiau de a inchinā câte un păhar in sănătatea tuturoră și a lor proprie.

Cătră seră, in unul din pavilionele construite intre crengile unor copaci urieși, se început chiar un adevărat bal, din care nu lipsiră nici horele, nici brăurile, polcile, valsurile séu chiar cadrilurile; eră într'adevăr o măestrie rară de a execută un cadril in patru persône pe un spațiu de . . . un metru patrat aprôpe. Petrecherile se mântuiră cam pe la mieșul nopții; unii însă pretindeau că și „doua maiu“ face parte tot din armiden, și deci au remas pe loc spre a urmă cu prăznuirea.

Săptemănila trecute aflarăm fericitul prilej de a ascultă doue concerte date de surorile Bulewski, doue fetițe ce sēmēnau mai mult a vestale de cât a cântărețe.

Cea întei, Jadwiga, e o violinistă cum rar, rar de tot se întâmplă a se vedé, mai ales prin secul frumos. Dulceța cu care manuesce arcușul, farmecul cu care scôte notele din strune, dovedesce cel mai mare talent artistic; a doua soră, Wanda, e o pianistă de asemenea de mult merit, și amēndoue sânt vrednicele eleve ale lui Vieuxtemps și Bériot.

„Môrtea civilă“ dramă renumită din repertoriul italian, s'a jucat la 14/26 april trecut in Teatrul Național. Din nenorocire ea n'a avut nici un succes.

Dintre toți interpreții s'a putut remarcă o tineră fată, care a interpretat rolul Emmei. Dra Henrieta Capșa, pe lângă un fisic și o figură de ingenuitate foarte potrivită pentru scenă, are și o voce plăcută și chiar inteligența desvoltată in mare grad. Ne avēnd însă o școla bună, se vedeau încă in multe părți ale dicției ei defecte insemnate.

Teatrul nostru ar puté s'o formeze și să aibă in această noua adorătoare a Taliei o adevărată ingenuite; dar . . . să mai vorbim de Teatrul nostru?!

Un incident vesel pentru sfirșit. Dl N. șeful școlei socialiste din orașul nostru, și pôte chiar din țera intrégă a pățit-o bună. Un individ, mai dăunădi se presentă la dlui, se declară de adept infocat al principiilor socialiste, și dl N. se înțelege pré măgulit, îi mulțami și îl pofti la mēsă. Indrăznețul adept se pofti însă, de atunci, in fie-care di regulat la mēsă imbelșugată a dlui N. până ce sfirși prin a . . . se stabili cu totul in domiciliul propagatoriului socialistic. Ori ce lămuriri se încercă acest din urmă să deie adeptului seu, că-i este cu neputință de a-l primi și hrăni, fură zedarnice, căci principiile ce intrase in creerii necunoscutului, deveniră nestrămutate.

Dl N. se vedū așa dar in durerôsa pozițiune de a apelă la „cei cu gulerul ros“ spre a-l scăpă de inoportunul ôspe.

lassiensis.

Literatură și arte.

Sciri literare și artistice. Dl dr. *Corneliu Diaconovich*, fost redactor al „Viitorului“, va scôte in luna lui iuliu in Budapesta o revistă politică in limba germană, supt titlul: „Romanische Revue“. — Dl *Enea Hodoș*, student la facultatea filosofică a universității din Budapesta, fiul regretatului dr. Iosif Hodoș, a obținut la acea universitate un premiu de 50 fl. la concursul din filologia română, cu tema: Despre raportul, relațiunea și influința limbei române asupra celei maghiare și vice-versa. — Dl profesor *Mayland* a făcut in ședința dela 6 maiu a comitetului reuniunii archeologice maghiare din Deva, o critică aspra cărții dlui profesor Xenopol intitulată: „Teoria lui Roesler“.

Cartea de rugăciune de Melchisedec. Lipsa unei cărți de rugăciune, întocmită pentru clasele mai culte este de mult simțită la noi românii. In deosebi se vedeă această necesitate in cercul dameior, care evlavioșe și rêvnitôre de biserică, nu puteau avé la îndemână vr'o carte de rugăciune corespundătoare, cum se află in limbile străine. Această trebuință ni se satisface acuma de cătră Pr. SSA părintele episcop al Romanului Melchisedec, carele a scos la lumină in Bucuresci o „Carte de rugăciune“. Ca fond și ca formă, această carte indeplinesce tôte condițiunile cerințelor moderne. Ca fond constatăm cu plăcere, că învățatul membru al Academiei a reușit escelent să restabilescă tectstul după vechile cărți bisericesci, curățind limba de multe slavisme, fără însă d'a introduce unele neologisme pocite și astfel ne infășoșeză o limbă înțelșă de tôte suflarea românescă. Cartea, pe 232 pagine, cuprinde: rugăciuni de seră, după cina cea mică, rugăciuni spre somn, rugăciuni de dimineță, rugăciunile sfinței liturghii, canon de umilință, canon paraclitic, canon de rugăciuni, rugăciuni la deosebite ocasio, rugăciunile mesei, rēnduieia săptemănei luminate, canonul sfinței cuminecături și rugăciunile sfinței cuminecături. Ca formă, vedem cu aceeaș bucurie, că exteriorul e cât se pôte de elegant și pôte rivalisă cu ori ce carte străină de asemenea materie. Stabilimentul Socec et Teclu in Bucuresci, unde s'a tipărit această lucrare, a presintat publicului nostru o adevărată edițiune de lucș. Hărția fină și grôșă, tiparul curat și ingrigit, caracterele noue, inițialele moderne colorate, cadra simplă și elegantă cu colôre pe fie-care pagină, și — ceea ce trebuia să spunem din capul locului — formatul de 8-v mic, totul dau acestei cărți o infășoșare foarte plăcută. Vom mai adauge, că intre pagine sânt intercalate vr'o 13 ilustrațiuni pompôse colorate, tôte in mărimea paginelor și făcute in stil orientat, cele mai frumoșe ilustrațiuni de asemenea materie ce au apărut la noi românii și cari fac onôre stabilimentului grafic Socec, Sander și Teclu. Ne facem dar o plăcută datorie recomandând cetitôrelor nôstre această carte de rugăciune. Se află de vëndare, in librăria Socec et Comp in Bucuresci. Prețul unui esemplar broșurat e 10 lei, cam 4 fl. 50 cr. cari se pot trimite prin mandat postal internațional.

Conferințele Ateneului Român in 1883—84.

Supt acest titlu a apărut in editura librăriei Socec et Comp in Bucuresci dece conferințe ținute in sesonul indicat in sara Ateneului Român de acolo. Fie-care conferință se publică in făsciură deosebită; cuprinsul tuturoră e următorul: Discursul de deschidere de C.

Esarcu; Invățăminte din istoria patriei, de N. Ionescu; Relațiunile Franței cu România sub Ludovic XIV, XV și XVI de V. A. Urechia; Invățăminte din istoria patriei, continuare de N. Ionescu; Apocrifele în literatura română, de dr. M. Gaster; Partidele într'un stat constituțional, de C. Dissescu; Petrea Crețul Solcan, lăutarul Brăilei, de G. Dem. Teodorescu; Patriotism și cosmopolitism, de George D. Pallade; Despre noua generație, de G. Marian; Statul antic și statul modern, de C. C. Arion; Divorțurile noastre, de Dumitru Ionescu. Vom revini cu altă ocaziune în special la unele din aceste fășciore; de ocamdată observăm, că prin publicarea lor dăsa librărie a făcut un bun serviciu literaturii, căci toate tratază materii interesante, cari merită a fi cetite. Sânt tipărite frumos, ca tot ce apare în stabilimentul librăriei Socec et Comp. unde se și află de vândare, cu prețul de câte 1 leu séu 45 cr.

Ortografia Academiei Române. Dl ministru al cultelor și instrucțiunii publice în România a adresat o cerculară către directorii școlilor primare și secundare din țară de ambele sece, în care le spune, că de și li s'a comunicat regulile ortografiei stabilite de Academie, cu îndatorire de a face să se conformeze cu ele membrii corpului didactic, în cât privește predarea limbii române, deprinderile în scris și compozițiunile elevilor din clasele respective, — totuș atât din corespondința adresată ministerului de unele direcțiuni școlare, cât și din alte chărții scrise ce-i vin din partea unora din membrii corpului didactic, vându-se că nu se observă în totul regulile noii ortografii române, ministru li invită să se conformeze cu dispozițiunile din circulara dată mai de mult în asta privință, sciind că ori ce neobservare a acelor reguli de ortografie va atrage după sine respundere serioasă.

Școala Practică, magazin de lecțiuni și materii pentru instrucțiunea primară numărul 1 pro aprilie conține: Invitare de prenumerațiune. — Catechese școlare: I. Despre Dău. — Șorecele. — Lecțiuni din învățământul intuitiv. — Tractarea bucății de lectură „Șorecele șiret” din Noul Abecdar românesc de V. Petri. — Din calculul elementar. — Lecțiuni esecutate în chip monografic pe baza figurilor numerale. — Primele lecțiuni de geometrie. — Bibliografie. — Prenumerațiunile (cu 3 fl. anul întreg) a se adresă la redacțiune în Năsăud (Naszód, Transilvania.)

Foile române, scrie „Tribuna”, incetază fiind că nu sânt susținute de public, se publică cu perderi însemnate. O înțelegem acésta, când e vorba de „Luminătorul”, dar sângele ni se răcesce în vine, când chiar dl G. Barițiu se plânge, că nu mai este susținut. Nu trebuie însă să ne facem iluziuni: începutul s'a făcut cu „Viitorul”, se va urmă cu „Observatoriul” și cu „Luminătorul”, și în cele din urmă vom ajunge la „Gazeta Transilvaniei” și la „Tribuna”, care nu se publică nici ele cu câștig. Sântem ôre noi, aprôpe trei milioane de Români, niște ômeni atât de nimernici, ca să nu putem susține puținele foi, pe care le avem?”

Esposițiunea Grigorescu. Pictorul din București, dl Grigorescu a arangiat săptămânile trecute acolo o esposițiune de tablouri ale sale. Intre toate cel mai important a fost tabloul „La Smârdan”, care înfășoșază un episod din resbelul din urmă cu Turcia. — Acest tablou a fost comandat artistului de către primăria capitalei și în curând are să fie espus în sala de onôre a primăriei. Esposițiunea a fost cercetată de puțini, de și intrarea eră gratuită.

Esposițiune de arte frumoase în București. În ziua de 10/22 avu loc în București deschiderea unei esposițiuni de bele-arte în localul cercului artistic-literar: „Intim Club”. Dl dr. Calender, președintele acelu

club, a adresat în acest scop tinerilor artiști români o circulară, invitându-i a participă la acea esposițiune cu câteva din operele lor.

Din „Beiu, Vodă, Domn”, roman istoric cu ilustrațiuni originale, de dl Theochar Alexi, a apărut broșura duplă 27—28, cu o ilustrațiune. Prețul 1 leu séu 40 cr.

Carte premiată. Ministerul instrucțiunii publice din România a acordat un premiu de una mie lei dlui D. R. Rosetti pentru lucrarea sa „Povățuirele săteanilor”, merită a face parte din biblioteca rurală.

Romanurile franceze traduse în românesce au mare trecere în România, mai în fie care săptămână apare din aceste câte o broșură, pe când scrierile originale rămân nevândute și din cauza acésta nu se prăgădesc editori curagioși ca să le editeze. De curând a apărut în fascicule, în editura librăriei Ignat Charras din Focsani, traducerea romanului „Cei trei Mușchetari”, și vor apare succesiv, și „20 de ani în urmă”, „Viconteles Bragelon” de Alesandru Dumas. Fie-care fasciculă costă 75 bani, și se află de vândare la toate librăriile din România.

Diaristic. „Opinca” se numesce o nouă foie populară apărută în Resița-montană, supt redacțiunea tipografului Simeon Pocean; noua foie promite că va eși în fie-care duminică, având de scop să deștepte gustul cetirii în popor. — „Ecoul Tinerimei” este titlul unui nou organ de publicitate, săptămânal, apărut în Iași. După cum se vede, el e redactat de mai mulți tineri israeliți și-și propune a apără cauza israelită. — „Steluța” este titlul unei noi reviste științifice, literare și economice, ce a apărut la Roman supt direcțiunea unui comitet. — „Curierul Mehedințului” diar nou a apărut la Turnu-Severin în săptămâna trecută.

Teatru și musică.

Teatrul Național din București. Stagiunea s'a închis. Nu mai sânt decât beneficiurile artiștilor. Sâmbătă la 4/16 maiu s'au dat în beneficiul dlui Mateescu piesele: „Plevușcă cépcănu”, comedie într'un act de dl D. R. Rosetti, jucată pentru prima-oră; „Certa pentru reavisuire”, comedie într'un act și „Choufleuri”, operetă într'un act. — Duminica la 5/17 maiu, în beneficiul dlui C. I. Notara, „Sullivan”, comedie în trei acte de Malesville. Piesa, în întregul ei, nu pré a fost bine studiată; cu toate aceste, atât dl Notara, cât și dna Ar. Manolescu au fost bine în rolurile ce au interpretat. — Pe luni 6/18 l. c. s'a anunțat prima represintațiune în limba română a operei „Linda” de Donizetti, cu dșora Carlota Leria, dna Dănescu și dnii Iulian, Teodorescu, Cairretti și Gabrilesco, în beneficiul dlui G. Ștefanescu. Succesul se promitea a fi mare, dar încă n'avem informațiuni. — Marți în 7/19 l. c. s'a jucat a doua ora comedia „Negustorul și artistul”, erăș ca beneficiu.

Teatrul din Iași. Societatea dramatică dela Teatrul Național din București nu va puté merge în anul acesta la Iași, ca să dea acolo o serie de represintațiuni, după cum anunțărăm și noi. În locul ei însă va merge societatea dramatică „Granitul” compusă din 16 persóne, supt conducerea dlui P. S. Alesandrescu. Acésta va da o serie de 14 represintațiuni în grădina Tivoli, jucând vodvilele Păunașul codrilor, Domnia femeilor, Haremul, Balul slugilor, Viconteles Litorier, Coda dracului, Memoarele Diavolului și comediile: Marchisul bucătar, Dandin, Infernul lui Dante, Polila cu satan, Nu te atinge de regina, Ginerele sub pază, Uciagașul lui Samson.

Artistul Dimitrie Popovici in Arad a cântat dăile trecute într'un concert arangiat de Reuniunea femeilor române de acolo. Programul concertului a fost următoarea: 1. a) Bendel: „Wie berührt mich wunder-sam“, Lied. b) Schumann: „Die beiden Grenadiere“, Ballade. c) Gounod: „Faust“ (Mefisto) Fragment, executate de dl D. Popovici. 2. Mendelsohn: „Quartet“ violin, viola, cello și piano, executate de dșora Vannay Iren și de dnii Budits Adam, Kertai Ede, Jánosi Béla. 3. a) Wagner: „Abendstern“ aus der Oper „Tannhäuser“, b) Ribaudi: „Alla stella confidente“ Romanze, executate de dl D. Popovici. 4. Faure: „Crucifix“ Duet Sopran și Bariton executat de dna Gabriella Ionescu și dl D. Popovici. 5. a) Schipek: „S'o veđi mamă“, b) Ștefanescu: „Mândruliță“, c) Humpel: „Cucuruz“, cântece populare, executate de dl D. Popovici.

Elena Teodorini. Cetim în „Doina“ din București: Aflăm că celebra cântăreță română nu va cânta în București. Motivul ar fi indignarea ce i-a pricinuit lipsa de incurajare ce i s'a arătat de către Români, pe când se află în mijlocul nostru. Cu totă dorința ce avem să mai auzim pe gingașa noastră privighetore, noi totuși aprobăm această hotărâre a trei Teodorini. D'altfel n'avem de cât ceea ce merităm, căci în totdeauna am desconsiderat talentele cât timp le am avut între noi, și nu le-am cunoscut de cât numai când străinii le-a ridicat la adevărata lor valoare, și când nu mai putem să le avem în mijlocul nostru. Etă, de sigur, cauza care face ca și dl Gabrielescu să se retragă, după cum aflăm cu durere, din cariera artistică ce trebuia să-i deschidă un viitor strălucit.

Aristocrația bucureșcă. Scriserăm în numărul irecut, că la reprezentațiunea arangiată de curând în Teatrul Național din București în beneficiul Societății „Odeon“, dămne și domni din societate au jucat două piese, amândouă în limba franceză. Acum mai aflăm din „Doina“ aceste: „La o reprezentațiune dată în teatrul românesc, de aristocrația românească, în ajutorul unei societăți românești, nu s'a cređut de cuvință ca nici măcar afișele să se tipărescă în românește. Dulcele graiu al patriei scandalisază urechile subțiri ale aristocrației noastre, care e bine să aște că decă acesta s'ar fi petrecut în Germania, lucrul ar fi fost socotit ca cea mai mare insultă adusă naționalității; ér în Ungaria, unde publicul e mai puțin potolit la fire de cât Germanul liniscit, și mult mai gelos de naționalitate-i de cât noi, șuierăturile însoțite de tot cortegiul demonstrațiunilor șgomotose, ar fi acoperit înmiit vocile celor aproape 70 de cântăreți cari s'au prođus în sêra de 24 aprilie pe scena teatrului nostru Național“.

Corul plugarilor din Semeac arangéză în duminica Rusaliilor a. c. o produțiune cu următoarea programă: 1. Motto quartet. 2. Deșteptă-te Române, quartet. 3. Mersul armatei române, quartet. 4. Sergen-tul, poezie de V. Alecsandri, declamată de I. Verișan. 5. Hora Sinaii, quartet cu sopran. 6. S'o veđi mamă, quartet. 7. Moș Martin, poezie de I. Grozescu, decl. de T. Suci. 8. Tatarul, quartet. 9. Junimea parisiână, quartet.

Reuniunea sodalilor români din Sibiu a dat în sâmbêta trecută un concert, în care s'a jucat și piesa „Păcălitul“. Programul concertului s'a executat bine, ér piesa a fost represintată cu succes. Dl Isaiia Popa a încântat și de asta-dată publicul cu vocea sa armoniosă și puternică. După concert urmă dansul, care începă cu „Hora“.

Musicalie nouă. În editura magazinului de musică Gebauer în București a apărut valsul: „Amor“, cântat de dl Mărgăritescu, autorul mai multor frumoșe compozițiuni între cari „Gavota Regelui“ ș. a.

Ce nou?

Sciri personale. *Esc. Sa dr. Ioan Vancea*, arhiepiscop și mitropolit în Blaș, a dărui 10,400 fl. la clădirea unei preparandii și școli normale în Blaș; clădirea s'a și început la 6 mai și întregul edificiu va costă 15,400 fl. — *Dl Parteniu Cosma* a fost ales director executiv substituit al institutului „Albina“ din Sibiu. — *Dl Aureliu Beleş*, inginer absolvent al școlii politehnice din Viena, fiul părintelui protosincol și vicar episcopesc Ieroteiu Beleş din Oradea-mare, a fost numit inspector general cl. I în ministeriul de agricultură, comerțu. industrie și domenii din România. — *Dl Emil Porușiu*, practicant la tribunalul din Alba-Iulia, a fost numit vice-notar la judecătoria de ocol din Câmpeni. — *Dl Ioan Gheșe*, cleric în seminariul dela universitatea din Budapesta, a fost premiat din partea acesteia pentru desteritatea câștigată pe terenul oratoriei bisericești.

Hymen. *Dl Aureliu Beleş*, inginer în România, la 7 mai st. n. s'a logodit cu dșora Aglaia Cantemir, flica dlui proprietar și deputat în camera României Ienache Cantemir din Buhuș, districtul Némțu în Moldova. — *Dl Timoteiu Pop*, notar și proprietar în comuna Pîntic lângă Tēcă, s'a cununat cu dna Irina Pop, veduva lui Constantin Pop fost șef la gara calei ferate dela Mizil în România.

Dl Alecsandri la Paris, în calitate de ministru plenipotențiar al României, a remis în 18 l. c. președintelui Republicii franceze scrisorile cari îl acrediteză, și a exprimat amicitia sa pentru Franca și dorința de-a vedé stringându-se relațiunile de rasă ce există între cele două națiuni. Dl Jules Grévy, după ce a mulțămît dlui Alecsandri pentru simțenintele ce le-a exprimat, a adăugat: „Dta nu ești un necunoscut pentru noi. Toți de aci cunoscem titlurile dtale politice și literare; și ești asigurat de a găsi printre noi o primire cordială deosebită“.

Academia Română. În ședința publică din vine-rea trecută a presidiat dl vice-președinte B. P. Hășdău. Dl D. Sturdza a citit o serie de notițe despre mai multe descoperiri istorice făcute în timpii din urmă. A comunicat mai întâiu despre o scrisore autografă dela 1598 a lui Mihaiu Vitezul, dată postelnicului Grigore Balog, pe care l'a trimis în misiune diplomatică la principele Transilvaniei și la împăratul Austriei. Acest document oficial a fost dărui de dl D. Sturdza bibliotecii Academiei. Dl Sturdza a mai comunicat apoi despre un stég român luat la 1683 înaintea Vienei. Acest stég, care se află actualminte în muzeul dela Dresda și are pe el inscrițiunea: „Vitejia dréptă să biruască“ a fost al oștirii lui Șerban Cantacuzino Voevod care a luat parte în vestitul asediu al Vienei făcut de Kara Mustafa pașă. În fine dl D. Sturdza a mai vorbit de mai multe monede de ale lui Alesandru cel Bun, descoperite în timpii din urmă și cari au imbogățit marea colecțiune numismatică a Academiei. — După dl Sturdza s'a dat cuvântul dlui Gr. G. Tocilescu. Dsa a comunicat și esplicat o diplomă militară inedită a împăratului Traian, adusă de dsa din Dobrogea. Acestă diplomă s'a găsit în ziua de 24 martie trecut în satul Oitina, plasa Silistra-nouă, jud. Constanța. După cum a arătat dl Tocilescu, ea acordă dreptul de cetățenie română și de căsătorie legitimă (connubium) la 3 escadrone de călăreți și la 6 cohorte de pedestrași, cari au servit 25 de ani în Moesia inferiôră. Dl Tocilescu a arătat apoi cum se făceau aceste diplome, și ce însemnătate au pentru istoria militară și etnică a provinciilor dunărene. Stabilește anul când diploma a fost dată, anume 14 august anul 100 după Christos.

Maialuri. Pompierii voluntari din *Seliște* vor aranja la 13/25 l. c. o petrecere de v \acute{e} ra in p \acute{a} durea „Bercul roșu”. — *La Deva* s'a ținut in 14 l. c. un maial, care ins \acute{e} din cauza timpului nefavorabil n'a reușit bine. Vinitul a fost destinat bisericeii gr. or. de acolo, ins \acute{e} a fost puțin. — *La Sibiu* tinerii rom \acute{a} ni academici au aranjat la inceputul s \acute{e} pt \acute{e} m \acute{a} nei o petrecere cu joc in pavilionul reuniunii carpatine, care a reușit f \acute{o} rte bine. — *La F \acute{a} g \acute{a} raș* școala rom \acute{a} n \acute{a} gr. or. a ținut in 14 l. c. un maial la „M \acute{o} ra de h \acute{a} rtie”, ins \acute{e} timpul nefavorabil a impededat succesul dorit.

La București dl Nicolae Ionescu a ținut in s \acute{e} pt \acute{e} m \acute{a} na trecu \acute{t} ă o conferin \acute{t} ă literar \acute{a} vorbind despre epoca lui Mihaiu Vitezu.

Adun \acute{a} ri de inv \acute{e} ț \acute{a} tori. Reuniunea inv \acute{e} ț \acute{a} torilor din districtul *S. Sebeș* va ține la 16/28 l. c. o conferin \acute{t} ă, convocată de președintele Isidor Blaga și de notarul George Jondrea, spre a desbata diverse chestiuni didactice. — Subreuniunea inv \acute{e} ț \acute{a} torilor gr. or. din tractul protopresbiteral *Or \acute{a} știe* va ține la 2 junie adunare generală in Or \acute{a} știa, cu care ocaziune se vor face prelegeri practice și se vor ceti diserta \acute{t} uni; președintele reuniunii este dl Nicolae B \acute{a} rsean, secretar dl Ioan Fleșeriu. — Comitetul reuniunii inv \acute{e} ț \acute{a} torilor dela școalele confesionale din *diecesa Caransebeș*, este convocat la ședin \acute{t} ă ordinarie in 14/26 l. c. la Boșca-montană in locul școalei rom \acute{a} ne gr. or., de c \acute{a} tră vice-președintele Martin Țap și notarul Ioan Marcu.

Princesa Sturdza. Diarul „Figaro” scrie, c \acute{a} princesa Sturdza, care a murit joi 7 maiu st. n. la Baden-Baden, plecase duminică din Paris in perfectă s \acute{a} n \acute{e} tate pentru a asist \acute{a} la parastasul slujit pentru odihnierea sufletului reposatului ei soț, principele Mihail Sturdza, cu ocaziunea int \acute{e} iului aniversar al morții lui. Ea er \acute{a} fiica principelui de Samos, Ștefan Vogoridi, care se țigae, se țigae din familia celebrului Bogoris, rege al bulgarilor, care s'a f \acute{a} c \acute{u} t creștin in secolul al IX-lea. Ea las \acute{a} o fat \acute{a} , princesa Maria, care s'a c \acute{a} sătorit cu al doilea fiu al principelui Gorciacov. Princesa Gorciacov, plecată Mercuri dimineț \acute{a} la Baden cu verișora ei, princesa Br \acute{a} ncovean, c \acute{a} nd a sosit, a g \acute{a} sit pe muma ei m \acute{o} rtă deja. Princesa Sturdza locuia, la Paris, unul din cele mai frumoșe hoteluri d'ale foburgului Saint-Germain, la nr. 73 din strada Varenne; acest hotel fusese locuința mareșalului Lannes duce de Montebello și acum va aparține princesei Gorciacov.

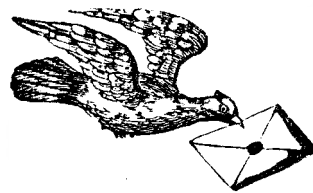
Sciri scurte. *Regina Svediei* și Norvegiei, impreună cu fiii sei, vinind dela Constantinopole, s'a oprit la București, apoi dimpreună cu curtea regală au mers la Sinaia, unde au stat până la 8/20 maiu. — *Consiliul comunal din București* a decis a se incrust \acute{a} o placă comemorativă de marmoră in zidul casei in care s'a n \acute{a} scut C. A. Rosetti. — *Pictorul Grigorescu* i s'a cedat din partea consiliului comunal din București in plină proprietate un loc pe șoseua Jian, spre a-și construi acolo atelierul seu. — *Monede noue de 1/2 crucer.* In Viena și in fabricile ungurești se fabrică monede noue de c \acute{a} te 1/2 crucer care in scurt timp vor fi puse in circulațiune. — *Victor Hugo*, marele poet frances, se află de câteva țile in agonia morții și nu mai e speranță d'a-l sc \acute{a} p \acute{a} ; d \acute{e} nsul a trecut de 83 ani. — *Ate-neul Rom \acute{a} n din București* a primit autorizațiunea ministerului de interne de a face o loterie pentru construirea localului seu; se vor emite 500.000 de bilete.

Inmorm \acute{e} ntarea lui Visarion Roman in Sibiu

s'a f \acute{a} c \acute{u} t mercuri la 1/13 maiu. De și timpul a fost ploios, s'a adunat un public imens: t \acute{o} tă rom \acute{a} nimea din Sibiu, numeroși b \acute{a} rbați de diverse națiuni și confesiuni, precum și stim \acute{a} tori și amici din satele din giur. Patru-spre-țece cununi acoperiră cosciugul. A pontificat \acute{e} nsuși Esc. Sa arhiepiscopul și mitropolitul Miron Romanul, asistat de Pr \acute{e} Cuvioșile lor: arhimandritul și vicariul arhiepiscopesc Nicolae Popea, protosincelii dr. Ilarion Puscariu și Nicanor Frateș, directorul seminarial Ioan Hannia, protopresbiterii Zaharia Boiu, Nicolae Cristea și Simeon Popescu, parocul George Boșeș și protodiaconul Ioan C \acute{a} dea. C \acute{a} ntările funebrele s'au executat de c \acute{a} tră corul teologilor sub conducerea dlui profesor de c \acute{a} nt Dumitru Cunțan. Dup \acute{a} stropire cosciugul fu incuiat și cortegiul porni spre biserica din suburbiul de jos. In frunte mergea poporul, apoi elevii institutului pedagogic-teologic, preoții, carul mortuar, familia jeli \acute{o} re, institutul „Albina” in corpore, membrii consistoriului arhidiocesane, Asociațiunea transilvană, reprezentanții diferitelor institute din Sibiu și 'n urmă poporul. Dup \acute{a} s \acute{e} v \acute{e} rșirea prohodului, cosciugul fu scos din biserică și in curtea acesteia dl George Bariț rosti in numele consiliului „Albinei” un discurs de adio. Apoi convoiul porni la cimiteriul dela acea biserică, unde cosciugul fu aș \acute{e} dat in morm \acute{e} nt.

Necrol \acute{o} ge. *D. I. Zalomit*, rectorul universității din București, a incetat din vieț \acute{a} s \acute{e} pt \acute{e} m \acute{a} na trecu \acute{t} ă, in etate de 65 ani; cu ocaziunea inmorm \acute{e} ntării, cortegiul trec \acute{e} nd inaintea universității dl B. P. H \acute{a} șd \acute{e} u a ținut un discurs, \acute{e} r la morm \acute{e} nt a vorbit dl Aug. D. Laurian. — *Dimitrie Alesandrescu Cormoș*, proprietar, a murit la 12 maiu, in etate de 42 ani, in M. St. Anna. Il gelesc: Elena Alesandrescu Cormoș n. Csányi ca cons \acute{o} rtă, Alesandru Alesandrescu Cormoș ca frate, Paraschiva Alesandrescu Cormoș n. Socol ca soră și copii, Emil Alesandrescu Cormoș ca nepot de frate, Victoria Angel v. Vava ca nep \acute{o} tă de soră, Demetriu Alesandrescu Cormoș sen. ca unchiu, Nicolau Moldovan, jude la trib. reg. din Mur \acute{e} ș-Oșorheiu și soția sa ca cumnați.

Poșta Redacțiunii.

Pe morm \acute{e} ntul unchiului meu.
O incercare f \acute{o} rte primitivă.

Brasov. Aritmograful nici acum nu este aș \acute{a} c \acute{m} pus să se p \acute{o} tă da la tipariu.

Paris. Așteptăm.

Nu se p \acute{o} te. Nu țeu.

Dnei A. G. Cu plăcere.

Drei M. A. D \acute{o} ră in numerul viitor.

C \acute{a} lindarul s \acute{e} pt \acute{e} m \acute{a} nei.

Țiua sept.	S. I. V.	S. I. I.	Numele s \acute{a} nților și s \acute{e} r- b \acute{a} torile.	S \acute{o} rele resare	S \acute{o} rele apune
Dumin \acute{e} ca Rusaliilor. Ioan VII. 37—52.					
Dumin \acute{e} că	12 24	(†)	Rusalii	4 16	7 34
Luni	13 25	(†)	A dou \acute{a} ți de Rus.	4 15	7 35
M \acute{a} rți	14 26	Sf. Mart. Isidor		4 14	7 36
Mercuri	15 27	Cuv. P r. Pachomiu		4 13	7 37
Joi	16 28	Sf. Teodor Sfințitul		4 12	7 38
Vineri	17 29	Andro		4 11	7 39
S \acute{a} mbeț \acute{a}	18 30	Sf. Ier. Teodor		4 11	7 40

Proprietar, redactor respunșător și editor: IOSIF VULCAN.

Cu tipariul lui Eugeniu Holl \acute{o} sy in Oradea-mare.